

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1330944/4

בית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב אברהם שינדלר, הרב מימון נהרי, הרב ציון לודאילוז

המערער: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד עמרם חיימי)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד מאירה אזרד)

הנדון: חובת בית הדין למנוע תחושה, אפילו שגויה, של חשש למשוא פנים ואת הסתתמות טענות אחד מבעלי הדין

פסק דין

לפנינו ערעור האיש על החלטת בית הדין מיום ד' בכסלו התשפ"ב (8.11.21) ועל החלטה זהה מתאריך כ"ו במרחשוון התשפ"ב (1.11.21) הדוחה את בקשת הפסילה של המערער, וזו לשונה:

בית הדין עיין בבקשה שהגיש בא כוח האיש לפסילת הרכב ולא מצא רמז או סיבה לפסול את ההרכב.

בית דין זה אינו עושה משוא פנים. בפני בית הדין עומדת המימרא "לא תגורו מפני איש" וכן "ואצוה את שפטיכם בעת ההוא לאמר שמע בין אחיכם ושפטתם צדק בין איש ובין אחיו ובין גרו" [...]

לאור האמור בית הדין לא נעתר למבוקש.

המערער הציג לפנינו חלק מהאמור בכתב הבקשה – שלל אינדיקציות לביסוס החשש למשוא פנים של בית הדין ולהטיית הדין לטובת המשיבה.

לאחר ששמענו את דבריו באורך רוח ולאחר העיון בחומר שבתיק, ובכלל זה בכתב הבקשה לפסלות, שבו מפורטות כל האינדיקציות הנ"ל, בית הדין הגיע למסקנה שיש לדחות את הבקשה, עם ההוראה להעברת התיק להרכב אחר מטעמי 'נראות' והסתתמות טענות של בעל דין, וכפי שיבואר להלן.

נקדים ונאמר שמן הראוי היה שבית הדין האזורי ישיב בהחלטתו מושא הערעור באופן קונקרטי לטענותיו המרובות של המערער (עם האינדיקציות שעליהן מצביע המערער) שלכאורה מעוררות את החשש למשוא פנים וידחה ויבטל לחלוטין את חששו של המערער. לא די היה לו בהחלטה לקונית לדחיית הבקשה, ואף שהיא אמת לאמיתה, כדי להסיר מעליו חשש ולעזו זה. דברי שלמה המלך עליו השלום "הסר ממך עקשות פה, ולזות שפתיים הרחק ממך" (משלי ד, כד), כידוע, אינם דברי חכמה והמלצה בלבד אלא מהדרכותיה של תורתנו הם, ועל בסיסם נתקנו הלכות (יבמות כד ע"ב וכתובות כב ע"ב). על אף האמור, כדי לקצר את הדרך ולא להאריכה, לא הפננו את המבקש לבית הדין האזורי לקבלת הבהרות, בית הדין הנוכחי עיין בכל הטענות של המבקש ואכן לא ראה בהן חשש ממשי למשוא פנים ולהטיית הדין, וכפי שנבאר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תמציתן וקיצורן של האינדיקציות שהובילו את המערער לחשש למשוא פנים הם כלהלן:

א. המערער מצביע על מספר רב של בקשות שהגיש לבית הדין שעל חלקן לא ניתנה ההחלטה עד עצם היום הזה, בעוד לבקשות המשיבה בית הדין נענה ומשיב מיידית (הכולטת שבהם היא בקשה מיום כ"ט בתשרי התשפ"ב – 5.10.21 שהוגשה בלילה ונענתה על ידי בית הדין כשעתיים לאחר הגשתה, עניינה היה שינוי הסדרי שהות).

ב. כמו כן, חלק מהבקשות של המשיבה נענו ללא שנתבקשה תגובת המערער, ואילו בקשות המערער מועברות מיידית לתגובת המשיבה, ואף על פי כן לא ניתנות בהם החלטות.

ג. בקשת המשיבה להוצאת צו להסרת חיסיון נענתה מייד, ואילו בקשה זהה של המערער להסרת חיסיון לא נענתה עד היום הזה, ונקבע דיון על כך.

ד. קביעת מועדי דיון לסידור הגט באופן מיידית ותכופ (כמעט יום אחר יום מחויב המערער להופיע בבית הדין) על אף סירובו של האיש להתגרש בנסיבות של התיק, ואף שהוא זה שפתח את תיק תביעת הגירושין, דבר שאינו סביר.

זו היא תמציתן של האינדיקציות.

אומנם אין ספק שבמבט שטחי כל הנ"ל מעורר לכאורה תהיות ויכול להוביל את הנפגע מההתנהלות לחשוב שמדובר במשוא פנים, אבל לאחר העיון, לדעתנו, מדובר בפרשנות מוטעית מן היסוד של המערער להתנהלות הזריזה והמהירה של בית הדין האזורי, ואולי הוא גם 'נבהל ממנה' ולא צפה אותה.

הדיונים לפני בית הדין ושטיחת הטענות לפניו אינם תכלית כשלעצמה. כל כולם לא נועדו אלא להוביל את בית הדין להכריע בסכסוך שהובא לפניו בהכרעה הצודקת והנראית לו מבחינה עובדתית, הלכתית ומשפטית. מרגע שבית הדין הגיע להכרעה הוא מנסה לזרז את אכיפתה בפועל.

יש לנו להניח שבית הדין האזורי הגיע למסקנה מהירה מאוד, שהצדדים, בהתאם לנסיבותיהם, צריכים להתגרש זה מזה בגט פיטורין כדת משה וישראל, ולכן ראה בהתנהלותו של המערער מול מסקנה זו ניסיון מתמשך לסכל את סידור הגט בפועל. במסגרת הנוכחית איננו דנים כלל בשאלה אם מסקנתו זו של בית הדין האזורי היא נכונה, לא זו השאלה שנתבקשנו להתייחס אליה, אבל לנו ברור שההתייחסות 'המשונה' של בית הדין לבקשותיו ולטענותיו של המערער לא נבעה ממשוא פנים לטובת האישה המסוימת שנמצאת לפניו או מהטיית הדין לרעתו של איש הנמצא לפניו. ההתנהלות שתוארה על ידי המערער (עם האינדיקציות הנ"ל) יכולה להתרחש בכל איש ואישה אחרים שאלו הן נסיבותיהם ושמסקנת בית הדין באשר לאופן פתרון הסכסוך שינייהם מתקבלת במהירות הבזק.

לא מצאנו בכל האינדיקציות הנ"ל חשש ממשי למשוא פנים מאחר שעיקרו של 'משוא פנים' – משמעו הוא הטיית הדין לטובת המשיבה ולרעתו של המערער. וכאן, לכל היותר, מדובר בהתנהלות מהירה להשגת התוצאה הרצויה, שבעיני בית הדין במבט אובייקטיבי לחלוטין היא נכונה וראויה בכל סכסוך שנסיונותיו דומות ושכית הדין סבור שפתרונו הוא שהצדדים צריכים להתגרש זה מזה בגט פיטורין כדת משה וישראל ויפה שעה אחת קודם. כל פעולותיו של בית הדין (שנראות בעיני המבקש כמשוא פנים) היו אך ורק כדי לזרז את ההליך הרצוי בעיניו, הא ותו לא.

אומנם יש לנו להעיר שמאחר שמי שפתח את תיק הגירושין והגיש את התביעה הוא המערער בעצמו – מי מנע ממנו לבקש את סגירת התיק, אם כעת אינו רוצה להתגרש? לכל היותר יחויב בהוצאות משפט בהתאם לשיקול דעתו של בית הדין, ובהתאם לנסיבות החזרה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

למותר לציין שבאשר לפסק הדין או החלטה הסופית שיינתנו, יהיה המערער רשאי להגיש ערעור בהתאם לנהלים.

החשש להסתתמות טענות של בעל דין

על אף כל האמור, ואף שלא ראינו באינדיקציות הנ"ל חשש ממשי למשוא פנים, מכל מקום לדעתנו יש חשש להסתתמות טענותיו של בעל דין, ואף שאין זה יכול להוביל לפסלותו של בית הדין (וכלהלן), שהרי בית הדין יכול להסיר את חששו של בעל הדין ולאפשר לו לטעון את כל טענותיו ללא חשש, ולעיתים אף לקיים בו "פתח פיך לאֵלם", מכל מקום בנסיבות התיק נראה בעינינו שהעברת הטיפול בתיק להרכב אחר היא הדרך הראויה, ולו בשביל מראית הצדק.

ונרחיב קמעא בסוגיית החשש להסתתמות טענות והחשיבות לנקוט במשנה זהירות בניהול כל ההליך השיפוטי כדי למנוע היווצרותו של חשש זה.

במקורות ההלכה, החשש להסתתמות טענות של בעל דין מצוי בעיקר כאשר במהלך הדיון נראה שישנה עדיפות או עליונות של בעל דין אחד על פני משנהו, מה שיכול לגרום למי שמצוי בעמדה הנחותה לחשוב שתוצאת הדין כבר מוכרעת מראש, ולכן מסתתמות טענותיו – אין בעיניו טעם לטעון את טענותיו או שאין ראשו פנוי ומשוחרר לחשוב ולהעלות את הטענות לזכותו שלא בגמגום ובצורה בהירה. לכן, נדרש בית הדין (והדיין) למקסימום של השוואת היחס לשני בעלי הדין בכל חלקי הדיון (בטרם הוכרע הדין) ועם כל ההיבטים של השוואה זו.

איתא בשבועות (ל, א): "תנו רבנן: בצדק תשפט עמיתך (ויקרא יט, טו) – שלא יהא אחד יושב ואחד עומד, אחד מדבר כל צורכו ואחד – אומרים לו 'קצר דבריך'". ופירש רש"י: "שלא יהא אחד יושב ואחד עומד – שלא יראה חבירו שמכבדים אותו יותר ממנו ויסתתמו דבריו".

ובברייתא שם (לא, א) איתא:

מנין לשנים שבאו לדין – אחד לבוש סמרטוטין, ואחד לבוש איצטלית בת מאה מנה – שאומרים לו "לבוש כמותו או הלבישהו כמותך"? תלמוד לומר (שמות כג, ז) "מדבר שקר תרחק".

ופירש רש"י:

לבוש כמותו – שלא תגרום לנו לישא לך פנים או יסתתמו דברי שכנגדך מפני חשיבותך, ויאמר "איך יאמינו כי בית דין על אדם חשוב כזה?" מדבר שקר תרחק – וכיון שאיש מריבו מסותם מעמיד זה את שקרו.

וכדברים הללו פסקו הרמב"ם בהלכות סנהדרין (פרק כא הלכות א-ג) ומרן בשולחן ערוך (חושן משפט סימן יז סעיף א), והוסיפו לבאר שזוהי כוונת התורה בכתוב "בצדק תשפט", "שאיזהו צדק המשפט? זו השווית שני בעלי הדין". ועיין בסמ"ע (שם ס"ק א) שאפילו אומר רק לבעל דין אחד "קצר דבריך" אף שאיננו אומר לאחר "דבר כל צרכיך", כבר אין בעלי הדין שווים, ואסור לעשות כן.

וראה בראש יוסף (סימן יז סעיף א) שביאר שהחילוק בין המימרא הראשונה "שלא יהא אחד עומד [...]" ואחד אומרים לו 'קצר' וכו' שנלמדה מ"בצדק תשפט", למימרא השנייה "שלא יהא אחד לבוש סמרטוטין" וכו' שנלמדה מקרא ד"מדבר שקר תרחק", הוא שבראשונה מיירי בהעדפות שעושים הדיינים עצמם ולכן זה חיסרון בצדק המשפט של הדיינים, ואילו בשנייה מדובר בהעדפות שעושה בעל הדין עצמו כלפי חברו, ואף על פי כן נדרשים הדיינים להתערב ולהשוות את בעלי הדין, שאם לא כן, על ידי זה יסתתמו טענותיו של השני ויעמיד זה שקרו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וכדמפרש רש"י, וזה נלמד מקרא ד"מדבר שקר תרחק", ודברי פי חכם חן. ונראה להוסיף שבמימרא השנייה נאמר עוד חידוש, דלא מבעיא היכא דאחד עומד ואחד יושב, שאת זה עושה הבעל דין עצמו בכוונה תחילה אלא אפילו היכא שאין עושה דבר במכוון אלא בא כדרכו במלבושו היקרים – אף על פי כן בית הדין אומר לו "או הלבישהו כמותך או לבש כמותו".

ואומנם עיין בב"ח (שם, והובא גם בפתחי תשובה שם ס"ק ג) שכתב דגם בדין של 'אחד עומד ואחד יושב' מיירי בהעדפה שבית הדין עושה שאומרים הדיינים לאחד לעמוד ולאחר לישב, אך אם עמד אחד מעצמו והשני ישב – אין נזקקין להשוותם, והביא שכן משמע בתוספתא (סנהדרין פרק ו). וכן סבירא ליה לש"ך (שם ס"ק ג) וזה שלא כנאמר לעיל. אולם בפתחי תשובה (שם) הביא דהכנסת הגדולה (אות ב) נחלק עליהם וסבירא ליה דבכל גוונא משווים ביניהם, ומילתא דמסתברא היא, ולשון התוספתא לאו בדווקא. וכדבריו משמע מלשון התלמוד "שלא יהא אחד עומד ואחד יושב" וכן משמע ברמב"ם למעין. ונראה פשוט שגם לדעת הב"ח כל זה דווקא בעמידה וישיבה, שיש מקום לחלק בין מקום שעשה כן מעצמו למקום שבית הדין הבדיל ביניהם, אבל ב"אחד לבוש איצטלית ואחד לבוש סמרטוטין" – שזו ודאי לא העדפה שבית הדין עושה אלא של בעל הדין עצמו וכנ"ל, ואף על פי כן בית הדין מתערב.

מכל מקום נראה שבכל דבר שהעדפת אחד מבעלי הדין יכולה לגרום שיסתמו טענות של השני, הרי שעל הדיינים להשוותם. והדבר ברור שאין החשש בכל הנ"ל למשוא פנים של בית הדין כלפי אחד, שלא נחשדו הדיינים על כך ח"ו. אלא: הטעם הוא שלא ליצור תחושה מוטעית של בעל הדין, שיכולה בסופו של דבר לעוות את הדין. הטעם לכך הוא שהכרעת הדין נשענת בהרבה מהסכסוכים על הטענות המושמעות לפני בית הדין (ולא רק על בסיס ראיות), והרגשת אפליה המקנת בליבו של בעל דין, גם אם אין לה בסיס, עלולה לגרום לו להתבלבל ולהיכשל בלשונו, לשכוח את טענותיו, ולהציג אותן בצורה מגומגמת – מה שעלול להשפיע על הכרעת הדין.

הגדרת הרמב"ם דלעיל, "שאיזהו צדק המשפט? זו השווית שני בעלי הדין", מצביעה על שהחשש הוא לא רק מפגיעה בפני מראית הצדק אלא מפגיעה בצדק עצמו, וכמבואר.

הדרישה להשוות את בעלי הדין מתפרשת על פני תחומים ומצבים רבים. בפסק דין אחר התייחסנו לצורך להשוות את בעלי הדין בייצוג המשפטי, שלא יהיה אחד בא לדיון עם עורך דין והאחר בגפו, ונשעננו שם על דברי מהר"ם מרוטנבורג (שו"ת מהר"ם מרוטנבורג דפוס פראג סימן שלג) שעמד על שאלה דומה וכתב בזו הלשון:

וחכמי התלמוד לא יכלו לכתוב ולברר כל הדברים הגורמים לסתום טענות הבעלי דין, אלא כתבו לנו קצת ו'תן לחכם ויחכם עוד' – בזה וכיוצא בזה יחושו הדיינים, וכל שכן היכא דקא טעין איהו בהדיא דמסתמי טענותיו.

ומסוף דבריו יוצאת הדרכה נוספת, שלא רק שבמקום שבעל הדין טוען מפורשות שהשוני בינו לבין חברו גורם להסתמות טענותיו, אלא גם במקום שבעל הדין לא טוען זאת, בית הדין צריך לבחון אם מתקיים חשש זה.

ובאשר לשאלה עד היכן מגיע הדקדוק הנדרש בהשוואת בעלי הדין בדיון, ראויים לציון דברי אור החיים הבאים על הפסוק 'שְׁמַע בֵּין אַחִיכֶם' (דברים א, טז):

עוד ירצה שלא יהיה השופט מצהיל פניו ונושא עיניו באחד מהם ומשפיל עיניו מאחד מהם אלא שתהיה דרך השמיעה שוה ביניהם, והוא אומר "שְׁמַע" – פירוש: דרך השמיעה תהיה – "בין אחיכם": אם אתה תשא עיניך, תשא לשניהם, ואם תשפיל, תשפיל לשניהם. או אפשר שיצו ה' שלא ישא עיניו כל עיקר בהם כי אפשר שיטעה אחד מהם במין הראיה שהוא עין יפה יותר ממנו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ויסתתמו טענותיו. ושמעתי מפי חכם גדול חסיד וגדול בישראל חביב עלי כרוחי ה"ה הרב ר' משה בירדוגו זלה"ה, שהיה מדקדק בשעת הדין שיהיו עיניו למטה ולא היה נושא עיניו כל עיקר, ושהיה מרגיש שאם היה נושא עיניו לצד ההכרח באיזה א' מבעלי הדין היה מתבלבל שכנגדו.

ובפסק הדין ערעור תשמ"ו/296 (התפרסם בפד"ר כרך טו עמ' 37–38) שעסק בהרחבה בבקשת פסלות הרכב בית הדין במצבים שונים, נכתב בהאי לישנא:

ודברים אלו – אין להם שיעור ולא ניתנו ליכתב, שאת הפרטים אי אפשר לתאר כי רבים הם. רק מכל האמור יש ללמוד עד היכן מצווה הדיין לשמור על קור רוח וסבלנות, ואמירתו וכל תנועותיו צריכות להיות בשיקול דעת מעמיק על פי כללי ההלכה, ובעיקר שלא להטות דעתו לאחד מבעלי הדין בין אם היה עשיר או חכם או שמכירו לפני כן או שהוא מקהל עדתו או כל סיבה אחרת שיש לאדם קירוב דעת עם חברו, או כשאחד הצדדים מחניף לבית הדין או לאחד הדיינים – צריך לכל זה זהירות גדולה, שלא יסתתמו טענות בעל הדין, ונמצא דין שקר ח"ו.

בסעיף 6 לכללי האתיקה לדיינים (תשס"ח), שבעיקרם נשענים על עקרונות ההלכה הנ"ל, נכתב:

דיין ינהג בבעלי הדין בשוויון, לא יישא פני דל ולא יהדר פני גדול, לא יסביר פניו לאחד וירע פניו לאחר, ישפוט בדעה נקייה ולא יגלה דעה קדומה או משוא פנים.

ובסעיף 11 נכתב:

בשבתו לדון ינהג דיין בנוכחים בדיון לפניו – בעלי דין, באי כוחם, עדים ובאי בית דין אחרים – באורח מכובד, באורך רוח, במתינות, בסובלנות ובאדיבות, וישרה באולם אורה נינוחה.

הנה כי כן: הצורך בהשוואת היחס לבעלי הדין הוא דבר בסיסי ויסודי ביותר בניהול הדיון ובשפיטת צדק. אולם על אף האמור אין בכך כדי לפסול את הדיין שנהג שלא על פי העיקרון הנ"ל (בשוגג ומבלי משים) מלהמשיך ולדון בסכסוך המדובר.

בפסק דין אחר (בית הדין הגדול תיק 1271989/3) עסקנו במצב שבו דיין שמע (שלא במתכוון כלל) את דברי רבו של אחד מבעלי הדין, אם נפסל בכך מלדון בסכסוך. בדרך אגב עמדנו גם על העיקרון של השוואת בעלי הדין – אם במצב שכבר לא הושו בעלי הדין בפרט מן הפרטים, קלים או חמורים, הדבר פוסל את הדיין מלהמשיך ולדון בסכסוך. מסקנתנו שם היא שאין זו עילה לפסלות, ובין הטעמים לכך גם שהדיין יכול להרגיע את בעל הדין שלגביו קיים החשש להסתתמות טענות, ולומר לו שאין חלילה העדפה כלשהי למשנהו.

להלן ציטוט מהחלק הרלוונטי שבפסק הדין הנ"ל:

פגמים בהליך שאף שנועדו למנוע אפשרות להטיית דין מכל מקום אינם פוסלים את הדיין מלדון באותו דין מצאנו בעוד דינים:

כחלק מהליך שיפוטי תקין הוא השוואת בעלי הדין בפני בית הדין בבואם לדון, ומתן יחס שווה לשני בעלי הדין הניצבים לפני הדיין. המקור לדיון זה הוא הכתוב "בצדק תשפט עמיתך" (ויקרא יט, טו) שנדרש על ידי חז"ל, שלא רק שהתוצאה תהיה של משפט צדק אלא גם ההליך צריך להיות צודק, דהיינו, 'באופן של צדק תשפוט את עמיתך'.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לכן איתא בשבועות (דף ל ע"א): "תנו רבנן 'בצדק תשפט עמיתך' – שלא יהא אחד יושב ואחד עומד, אחד מדבר כל צורכו ואחד אומרים לו 'קצר דבריך'." ופירש רש"י: "שלא יהא אחד יושב ואחד עומד – שלא יראה חבריו שמכבדים אותו יותר ממנו ויסתתמו דבריו."

גם דין זה אינו נשען רק על הצורך שמשפט הצדק יהיה גם למראית עין. הטעם לדרישה זו היא למנוע אפשרות שיסתתמו טענותיו של אותו בעל הדין שהיה מעמדו נחות בפני האחר, וכתוצאה מכך לא יציג טענותיו כראוי, או שיתבלבל בלשונו וכדומה – מ שיכול לגרום לעיוות הדין בסופו [...]

על אף הדרישה שברף הגבוה הזה, ואף שהנימוק לדין הוא החשש מהטיית הדין, בסופו של דבר מכל מקום אם קרה שבית הדין טעה ולא השווה את בעלי הדין כפי הנדרש – אין זו סיבה לפסלות הדין מלדון. והטעם הוא שבית הדין נדרש להתעלות מכל השפעה אפשרית להטיית הדין. וחזקה על כל דין מישראל שאכן כך הוא פעל.

כך גם לגבי השוואת בעלי הדין במלבושם [...]

בכל דין זה של השוואת במלבושים כתבו הפוסקים דהאידינא לא נוהגים בזה, וכפי שהביאו הבאר הגולה והב"ח מהמהרש"ל, וכן הוא בש"ך (שם ס"ק ב) בשם הראב"ן. אלא שהוסיפו לכתוב שאף על פי כן אמרינן לצד השני שלא יירא מפני דלותו או איייהתהדרותו, שהרי עומד הוא לפני בית דין שלא יישא פנים לשום אדם כי זוהי דרישה מכל דיין להתעלות מכל השפעות חיצוניות בהכרעת הדין. אילו העדר השוואת בעלי הדין – מעיקר הדין – היה פוסל את הדין מלדון בהמשך הדין, לא מסתבר שהיו מוותרים על דרישה זו בזמן הזה, ולהכשיר פסלות.

עד כאן ציטוט מפסק הדין הנ"ל.

ובפד"ר (כרך טו עמ' 39, הובא לעיל) לאחר שבפסק הדין דנו בשאלה אם הפגמים שהיו בהליך הדין (בנדון שם) הם איסור תורה או דרבנן בלבד, כתבו לסיכום בזו הלשון:

ולפי זה יש לומר שאפילו נאמר שלכל הדעות הוי איסור תורה כמו שכתבנו, עם כל זאת אי אפשר לפסול את הדין ואת הדיין. וכל שלבו אינו נוקפו ובטוח שיוכל להוציא דין אמת לאמתו אפשר שאין לפסלו. רק אם הוא מרגיש שעלול להיות מושפע, הוא עצמו יפסול את עצמו.

ובכן, בהתאם לכל האמור, בהתייחס לנסיבות התיק שהוצגו לפנינו ולמצוי בחומר שבתיק, אומנם לא מצאנו עילה לפסלות כבוד ההרכב הנוכחי, אבל מכל מקום בהתחשב בכל שנכתב ובהתחשב בהיות הדין בסכסוך רק בתחילתו, לדעתנו לצורך מראית פני הצדק ומניעת הסתתמות טענות, ובבחינת "הסר ממך עקשות פה", יש להעביר את התיק להרכב אחר.

פסק דין ומתן הוראות

אשר על כן, בהתאם לכל האמור בית הדין קובע:

א. הבקשה לפסלות נדחית.

ב. בית הדין פונה לראש אבות בתי הדין חניפה שליט"א להעביר את הטיפול בתיק להרכב אחר, וזאת, מטעמי נראות בלבד ומהחשש להסתתמות טענות של בעל דין.

ג. בית הדין סוגר את התיק.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ד. בהתאם להחלטה בית הדין הנוכחי מתאריך ב' בטבת התשפ"ב (6.12.21) בית הדין עסק אך ורק בערעור בעניין הפסלות ולא בערעורים אחרים שהגיש המערער המצויים בתיקים האחרים, שימשיכו להתנהל בהליך המקובל.

ה. פסק הדין ניתן לפרסום לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום י"ז בטבת התשפ"ב (21.12.2021).

הרב ציון לודאילוז

הרב מימון נהרי

הרב אברהם שינדלר

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה